

Κωδικός
4023613 00 ΓΟΥΜΕΝΙΣΣΑ
HELLAS (GREECE)

Ἐηαγγελία

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΓΟΥΜΕΝΙΣΣΗΣ, ΑΕΙΟΥΠΟΛΕΩΣ & ΠΟΛΥΚΑΣΤΡΟΥ
Μηνιαία έκδοση – Σεπτέμβριος 2011 (ἀρ. φύλ.: 208)

Ἡ ἐκκίνηση τῆς νέας χρονιάς

μέ τίς πιά δυσμενεῖς προσδοκίαις

Μέ τήν ἀρχή τοῦ Σεπτεμβρίου ἐγκαινιάζεται καί ἡ ἐκκλησιαστική λειτουργική ἀρχιχρονιά. Εἶναι μιά παράδοση ἀπό αἰώνων, ἀπό τά χρόνια τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας (τοῦ Βυζαντίου). Ἀποτελεῖ συνέπεια τοῦ συμβηματισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας μέ τόν βηματισμό τοῦ λαϊκοῦ Της πληρώματος, μέσα στό περίλαμπρο ἐκεῖνο περιβάλλον, μέ τίς ἰσχύουσες πολιτικές–πολιτιστικές συνθήκες καί τά πλαίσια τῆς κοσμικῆς συνολικῆς λαϊκῆς διαβίωσης. Ἰσχύει ἀπό τά χρόνια τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἐπίσημα. Πρωτοχρονιά γιά τήν κρατική–αὐτοκρατορική ὄντοτητα, τ.ἔ. καί γιά ὅλο τό λαό, πρωτοχρονιά καί γιά τήν ἐκκλησιαστική διακονία, ἡ πρώτη (1η) Σεπτεμβρίου. Νεότεροι ὕμνογράφοι ἔφτιαξαν τροπάρια καί ποιητικές προσευχές γι’ αὐτήν τήν ἐκκλησιαστική πρωτοχρονιά. Ἀργότερα βεβαίως τό παγκόσμιο οἰκονομικό, κοινωνικό, πολιτικό σύστημα, ἡ πανανθρωπότητα, ἀντικατέστησε τήν 1η Σεπτεμβρίου μέ τήν 1η Ἰανουαρίου ὡς συμβατική πρωτοχρονιά. Γιά τήν ἐκκλησιαστική ὅμως ἑορταστική ζωή παρέμεινε ἡ ἀρχή τοῦ Σεπτεμβρίου, μέ ὅλα τά σχετικά τροπάρια καί τίς προσευχές. Ὅπως συνέβαινε γιά τόσους αἰῶνες, μέ κυρίαρχη τότε τήν ἀγροτική ἀπασχόληση (*νέα σπορά καί φύτεμα τῆς γῆς*) ὡς προσδιοριστική βάση τῆς κοινῆς ζωῆς.

Αὐτό δέν ἀποτελοῦσε συμβιβασμό ἢ ἐκκοσμίκευση τῆς Ἐκκλησίας μέ τό ἐνδοκοσμικό–πολιτικό σύστημα. Ἀποτελοῦσε κάτι ἀπλό καί εὐπαράδεκτο, ὅπως καί ἄλλες καταστάσεις μέσα στήν πραγματικότητα ἐκεῖνη. Ἦταν μιά ἀπλή συνέπεια τοῦ “μυστηρίου τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ”, τῆς “ἀναλήψεως–παραλαβῆς τῶν ἀνθρωπίνων, πρὸς ἀπολύτρωση καί σωτηρία”. Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἄνθρωπος καί ἔζησε–ἀποκαλύφθηκε στίς συνθήκες μιᾶς ἐποχῆς. Καί ἡ Ἐκκλησία, ὡς θεοκοινωνία ἢ καλύτερα ὡς θεανθρωποκοινωνία, ὡς θεολογία καί ἀνθρωπολογία, ἀποδέχθηκε τίς γενικές θεσμικές συνθήκες. Ὅ,τι ἴσχυε στήν κοσμική πραγματικότητα ὡς ὄριο, αὐτό τό δέχθηκε ἡ Ἐκκλησία καί τό εὐλόγησε μέ τόν δικό Της ἱερό τρόπο, μέ τήν δική Της λειτουργική

Η ἐκκίνηση τῆς νέας χρονιάς**μέ τις πίο δυσμενεῖς προσδοκίες**

ζωή. Ἄλλωστε συμβίωνε μέ μιὰ αὐτοκρατορία πού δέχθηκε τήν πίστη καί βαπτίσθηκε ὀλότελα χριστιανική. Ἐπιπλέον αὐτή ἡ πολιτισμική πραγματικότητα, γύρω ἀπό τήν γεωργική ἐνασχόληση τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν, δέν παρεμπόδιζε τό εὐαγγελικό καί σωτηριῶδες ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἀγροτικές συνθῆκες καί τά συμβάντα παραλαύνουν μέσα στήν Ἁγία Γραφή καί στίς παραβολές τοῦ Κυρίου. Ὁ ἄνθρωπος κατ' οὐσίαν ἔχει ἄμεση συνάφεια μέ τήν γῆ καί τά ἀγροτικά της προϊόντα, μέ τήν φύση καί τήν ἐναλλαγή τῶν ἐποχῶν. Ὁ Σεπτέμβριος, ἄν καί γλωσσικά μεταφράζεται ἔβδομος (ἀπό τό λατινικό *septem*=ἑπτά), παραταῦτα κατέχει θέση ἀρχῆς στό ἡμερολόγιο, μέ τήν λήξη-εἴσπραξη τῶν προτέρων καί τήν ἔναρξη τῶν νέων γεωργικῶν ἀσχολιῶν.

Ἡ Ἐκκλησία “βάπτισε” ὅλα αὐτά τά ἐξωτερικά σχήματα μέσα στή λειτουργική Της ζωή. Τά ἀποδέχθηκε μέ ἕναν τρόπο εὐχαριστιακό καί προσευχητικό. Δοξολογοῦσε τόν Θεό κάθε τέτοια πρωτοχρονιά (1η Σεπτεμβρίου) γιά ὅλα τά δωρήματά Του καί εἰδικά γιά τόν χωροχρόνο τῆς δι-ἀνθρώπινης ζωῆς καί δημιουργίας. Εὐχαριστοῦσε τόν Θεό γιά τά εὐχάριστα καί εὐνοϊκά πλαίσια τῆς πανανθρώπινης ζωῆς καί τοῦ πολιτισμοῦ, πού συντίθενται μέσα σέ χρονικές συνθῆκες: «*Ὁ πάσης δημιουργός τῆς κτίσεως, ὁ καιρὸς καὶ χρόνος ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσία θέμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου Κύριε, ...*». Παρακαλοῦσε τόν Θεό μέ πίστη καί ἐλπίδα γιά τόν ἐξαγιασμό τῆς κοινῆς ἀνθρώπινης πορείας. Ἀπό τήν ἄλλη μεριά, συμπονοῦσε καί πονοῦσε γιά τούς πολέμους καί τίς ἀθλιότητες. Ὅπως καί ὑποδέχθηκε-ὑπέμεινε “τοῦ κόσμου τά χτυπήματα”, διωγμούς, ταλαιπωρίες, ὑπονόμευση, ἀρνήσεις καί καταφρονήσεις· καί ὡς θεσμικό Σῶμα συνολικά καί στά ἰδιαίτερα πρόσωπα τῶν μαρτυρικῶν Μελῶν Της (π.χ. μέ τήν εἰδωλομανία τοῦ Ἰουλιανοῦ, ἐπί τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποῖου μαρτύρησαν πλεῖστοι ἀγιασθέντες· ἢ μέ τήν 100χρονη εἰκονομαχία στά χρόνια τῆς ὁποίας παιδεύτηκαν μαρτυρικά πολλοί ἀγιασμένοι ὁμολογητές· ἢ μέ τίς περιπτώσεις εἴτε διαφόρων παρεμβάσεων εἴτε ἐπισήμων αἱρέσεων, στήν περίοδο τῶν ὁποίων βασανίστηκαν λαμπροί Ἅγιοι, ὅπως ἡ ἐξορία τοῦ ἁγ. Ἰω. Χρυσοστόμου ἢ ὁ ἀκρωτηριασμός καί ἡ ἐξορία τοῦ ὁσ. Μαξίμου ὁμολογητοῦ ἢ... ἢ...). Τά ὑπενθυμίζουμε, γιά νά δείξουμε ὅτι σκοπός τῆς Ἐκκλησίας, ἔργο καί μαρτυρία Της δέν ἦταν ὁ συμβιβασμός μέ τήν κοσμικότητα ἢ τήν αὐτοκρατορική πολιτική, σέ θέματα προσβολῆς τῆς σωτηρίας καί ἀπώλειας ψυχῶν...

Στίς “φετινές” κρατικές καί κοινωνικές συγκυρίες, τῆς οικονομικῆς κρίσεως, τό συμβατικό ὄριο τῆς 1ης Σεπτεμβρίου μᾶς βρίσκει κάθε ἄλλο παρά πρόθυμους γιά δοξολογίες καί εὐχαριστίες. Τό τραγικό εἶναι πώς δέν εἴμαστε διατεθειμένοι νά ἀναδεχθοῦμε τίς εὐθύνες μας (ὁ καθένας ἀπό τήν θέση του στό κοσμικό σύστημα: οἱ μὲν πολιτικοί ὡς μικροπρόθεσμοι καί μακροπρόθεσμοι σχεδιαστές τῶν κοινῶν, οἱ δέ πολίτες ὡς ἀποδέκτες καί τελικοί “κριτές” τῆς πολιτικῆς τους). Ἐνα τόσο σοβαρό καί πολυ- ➤

Φώτο: Νικόλαος Μαγγίνης

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης επισκέφθηκε τὰ Γρεβενά, μέ πρόσκληση τοῦ Σεβ. Γρεβενῶν κ. Σεργίου. Γιά τήν ἡρωική μορφή τοῦ ἔθνομάρτυρα Γρεβενῶν Αἰμιλιανοῦ. Ὁ δήμαρχος Γρεβενῶν Δημοσθ. Κιουπτσιδης, τό βράδυ τοῦ Σαββάτου 24.09 παραχώρησε δείπνο πρὸς τιμὴν του στοῦ ἐστιατόριο τοῦ Θ. Σιούλα, πολύτεκνου μέ ἑπτὰ (7) παιδιά. Ὁ Πατριάρχης μας μετὰ τήν ὁμιλία του ἀναζήτησε τήν πολύτεκνη οἰκογένεια. «Ὁ κ. Θεόδωρος, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἐστιατορίου, μπορεῖ νά ἔρθει;... Ἡ πολύτεκνη οἰκογένεια τοῦ κ. Θεοδώρου μέ συγκίνησε. Μέ τὰ παιδιά του νά βοηθοῦν στοῦ ἐστιατόριο. Μοῦ θύμισε τή δική μου οἰκογένεια. Ἦμαστε τέσσερα ἀδέλφια. Ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου εἶχε στοῦ χωριό ἕνα καφενεῖο καί σέ μία γωνία εἶχε καί κουρεῖο, γιά νά μπορέσει νά μᾶς μεγαλώσει ὑπὸ τὰς δυσκόλους συνθήκας τῆς ζωῆς τοῦ χωριοῦ. Δέν εἶχαμε ἠλεκτρικό ρεῦμα, δέν εἶχαμε νερό στὰ σπίτια μας, πηγαίναμε ἀπό τή βρύση καί κουβαλού-

ὁ Οἶκ. Πατριάρχης
μέ πολύτεκνους

σαμε... καί ὅλα αὐτά. Ἐγὼ διάβαζα τὰ μαθήματά μου μέ τήν λάμπα τοῦ πετρελαίου. Θέλω νά πῶ ὅτι ὅλα τὰ ἀδέλφια βοηθήσαμε στοῦ κατάστημα τοῦ πατέρα... ὅπως τὰ δικά σας τὰ παιδιά. Καί πηγαίναμε καί στὰ κτήματα καί στίς κασιόκες καί στὰ πρόβατα. Καί κουβαλούσαμε ξύλα ἀπό τό δάσος γιά τό χειμῶνα. Καί θέλω νά πιστεύω ὅτι πήραμε μία καλή ἀνατροφή ἀπό τούς γονεῖς μας, χωρίς αὐτό νά θεωρηθῆ περιαιτολογία» εἶπε συγκινημένος ὁ Οἶκουμ. Πατριάρχης. «Σᾶς συγχαίρω, διότι δίνετε ἕνα τέτοιο παράδειγμα στὰ παιδιά σας. Καί ἕνα τέτοιο παράδειγμα σέ ὅλον τόν Ἑλληνικό λαό. Καί θέλοντας νά ἐκφράσω τὰ συγχαρητήρια καί τήν πατριαρχική μου εὐαρέσκεια σᾶς δίνω αὐτό τό μικρό ἐνθύμιον τό ὁποῖο φέρει τήν πατριαρχικήν μου σφραγίδα γιά νά μέ θυμᾶστε ὅτι κάποτε πέρασε ἀπό τό μαγαζί σας ὁ Πατριάρχης ὁ ὁποῖος εἶναι καί αὐτός παιδί τοῦ λαοῦ» κατέληξε καταχειροκροτούμενος. (οἱ πληροφορίες ἀντλημένες ἀπό τό διαδίκτυο: Amen.gr)

Φώτο: Νικόλαος Μαγγίνης

⇒ πλοκότατο πρόβλημα, ὅπως εἶναι ἡ οἰκονομική κρίση στήν πατρίδα μας, δέν “φύτρωσε” μονομιάς. Ὑπάρχουν πολλές αἰτίες, ἀκόμη καί γιά τήν δυστοκία τῆς σχεδιασμένης ἐπίλυσής του. Ἀκόμη καί γιά τήν μονομερῆ φορτικότητα πρὸς τήν μεριά τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου, τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας· πού δέν ἀντέχει τὰ φοβερά μέτρα λιτότητος καί εἰσπρακτικῆς πολιτικῆς, τὰ ξαφνικά, σέ πείσμα ἑνός πολυετοῦς παρελθόντος παροχῶν, ἀνέσεων! Τί προοπτικές ξανοίγονται γιά ἕνα παλλαϊκό στοιχεῖο ἀπογοητευμένο συνολικά; Τί εἶδους κοινωνική καί πολιτιστική δημιουργία θά προέλθει ἀπό τίς μεταλλαγές τῶν προτέρων εὐκολιῶν σέ κοινωνικό γονάτισμα; Ἡ πρωτοχρονιά τοῦ φετινοῦ Σεπτέμβρη, ἀντί δοξολογικῆς εὐχαριστίας, προξενεῖ σέ ὅλους μίαν ἀπογοητευτική δυσφορία. Λοιπόν; Πέρα ἀπό τήν κριτική ἐνδοκοσμική ἐτοιμότητα ὑπεύθυνης στάσης, χρειάζεται καί ἐτοιμότητα μέ τὰ “ἐργαλεῖα” τῆς συνεργατικότητας, τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἐλπίδας. Τροπάρια μᾶς νέας Ἀκολουθίας, πού ἡ βαθεῖα πίστη ἐμπνέει... ἦ Ὁ Γ.Α.Π. Δ.

Προσωπικές αναμνήσεις

Σεβασμιώτατος: Πώς πάει ή υγεία σου;

κυρα-Βαρβάρα: Καλά είμαι. Δέν τό βάζω κάτω. Κάθε μέρα είμαι μέ τήν τσάπα...

Σεβασμιώτατος: Δέν μου λές. Έσύ τί σχέση είχες μέ τόν Άγιο Γεώργιο; Για λέγε μου; Τί σου ήτανε...

κυρά-Βαρβάρα: Τόν Άγιο Γεώργιο τόν δικό μας;

Σεβασμιώτατος: ...τόν Γέροντα.

κυρά-Βαρβάρα: Έ, αύριο, μεθαύριο, τή Δευτέρα θά πάμε εκεί... Ήμασταν πολλά αδέρφια... Έννια αδέρφια ήμασταν. Μέ πήρε ό Γέροντας και πήγαμε στή Δράμα. Μιά σταλιά μωρό ήμουνα.

Σεβασμιώτατος: Πόσο χρονών ήσουν, όταν τόν γνώρισες;

κυρά-Βαρβάρα: Θά ήμουν όκτώ χρονώ, έννια χρονώ. Έδω στό χωριό κάθισε έξι μήνες. Πήγε και Ξαναήρθε πάλι. Μά, όταν πήγε, ήταν καλά. Όταν γύρισε, ήταν άρρωστος.

(ή κόρη τής κυρα-Αναστασίας, Παναΐλα):

Συνολικά όπως άκούω από τ' αδέρφια μου κι από τόν θεió μας τόν Γιάννη τόν κτηνίατρο, πού έχει

σχέση μέ τίς Έκκλησίες, και μās λέει ότι ήρθε συνολικά δύο μέ τρία χρόνια. Έγώ μένω στό έξωτερικό, δέν τά ξέρω όλα καλά. Ό αδελφός μας ό μικρός και ό θεióς μας ό Γιάννης, πού ήταν πió μεγάλοι και πió μεγάλη σχέση έχουν μέ τίς Έκκλησίες, λένε συνολικά πάνω-κάτω δύο μέ τρία χρόνια. Έφευγε, έρχόνταν, άδιαθέτησε, έμενε στό χωριό μου. Από τό χωριό μου, όταν άδιαθέτησε, τόν πήγαν κάπου στό Κιλκίς...

Σεβασμιώτατος: Δέ μου λές, έσύ τόν γνώρισες; [άπευθύνεται στήν αδελφή της, κυρα-Αναστασία]

κυρά-Αναστασία: Βέβαια...

κυρά-Παναΐλα: Η μαμά μου, όταν ήταν άρρωστος κι έμενε στόν παππού μας τόν Γρηγόρη, ή μαμά μου μέ κλαδιά από άκακίες τόν έκανε άέρα, γιατί τότε είχαμε πολλές μύγες.

Φεύγοντας για τελευταία, τά ξέρω σαν παραμύθι, σταμάτησε και άγιασε όλο τό χωριό απέξω. Μέ τό κάρο σταμάτησαν και άγιασε όλο

τό χωριό. Έμένα μέ λένε Παναΐλα, είμαι κόρη τής Αναστασίας και του Άριστεΐδη, τό επίθετο Καρυπί-

✓ Ό Άγιος ΓΕΩΡΓΙΟΣ ό ΚΑΡΣΛΙΔΗΣ γεννήθηκε τό 1901 στήν Άργυρούπολη του Πόντου. Παιδάκι, όρφανεψε κι από τούς δύο γονείς του Σάββα και Σοφία και τόν μεγάλωνε ή γιαγιά του. Μετά τόν πρόωρο θάνατό της, ή βάνουση συμπεριφορά του αδελφού του και τής νύφης του, τόν άνάγκασαν νά καταφύγει μόλις 7χρονος μέ τόν παππού του στή Θεοδοσιούπολη τής Μ. Άρμενίας κι από εκεί σέ μεγάλο Μοναστήρι στήν Τιφλίδα τής Γεωργίας. Από **Άθανάσιος** μετονομάστηκε **Συμεών** ως μοναχός τό 1919 (στήν κουρά του σήμαιναν-κτυποΐσαν μόνα τους τά τάλαντα και τά σήμαντρα, σημάδι θεϊκό). Έντωμεταξύ ή ρωσική επανάσταση του 1917 και ό άθεϊσμός έκλεισαν τό Μοναστήρι. Ό μοναχός Συμεών μέ τούς λοιπούς φυλακίστηκε, τυφεκίστηκαν όλοι, κι εκείνος μέ τρείς (3) σφαίρες αλλά διασώθηκε άνάμεσα στα άλλα πτώματα. Άφέθηκε έλεύθερος και τό 1925 χειροτονήθηκε Διάκονος-Ίερεύς μέ τό όνομα **Γεώργιος**. Λόγω του άθεϊσμού τό 1929-30 ήρθε στήν Ελλάδα, μέ άλλους πρόσφυγες διαφυγών. Για μικρό διάστημα έγκαταστάθηκε στό **Μικρόδασος Πολυκάστρου**, φιλοξενούμενος σέ συγγενείς του. Έπειτα έγκαταστάθηκε στό χωριό **Σίψα Δράμας** και τό 1939 άρχισε νά κτίζει τήν Έκκλησία και τό Μοναστήρι τής Αναλήψεως. Έγινε μαγνήτης για πλήθη πιστών από όλη τή Μακεδονία και Θράκη, βοηθώντας τούς ταλαιπωρημένους και πτωχούς, έξομολογώντας, φανερώνοντας τά κρυπτά των καρδιών, καθοδηγώντας, θαυματοουργώντας. Έκοιμήθη στις **4.11.1959 σέ ηλικία 58 έτών**. Η επίσημη άγιοκατάταξη του έγινε τό **2005** μέ Πράξη του Οίκουμενικού Πατριαρχείου. Στις **9.2.2006** έγινε ή

ἀπό τόν ἅγιο Γεώργιο Καρσλίδη (†1959)

δη. Ἀλλά ὁ ἄντρας μου εἶχε μεγάλη συγγένεια μέ τούς Κιουρτσίδαίους. Ἡ μαμά μου καί ἡ θεία μου εἶναι τό γένος Κιουρτσίδη.

Σεβασμιώτατος: Γιά πές μας ἐσύ τώρα, τί ἔκανες στό Μοναστήρι.

κυρά-Βαρβάρα: Γιά τό Μοναστήρι πῆγα νά δίνω στίς κότες νερό, σ' ἄρνια νά δίνω χορταράκια. Μέ φώναζε. Γύριζα πίσω. "Κάθισε κάτω". Κάθιζα. "Ὅλα τά ἔκανες, πουλί μ'; Κάτσε τώρα". Καθόμουν ἐκεῖ πέρα, ἔλεγε, εἶχε κάτι παιδάκια, καντηλανάφτριες, τέτοιες. Ἐλεγε "Γιά κάντε ἕνα κολατσιό νά πάρωμε". Ἐφτιαχναν τά παιδιά, ψωμί, ξέρω-γώ, μέλι, καρύδια, τόν κου-

βαλοῦσαν. Ἐγώ πάλι ἔλεγα "Μέλι δέν τρώω!" Μέ μάλωνε "Ἄμα δέν τρώς μέλι, δέν θά μεγαλώσεις. Ἄντε μέ τό κουτάλι νά τρώς" ... Ὑστερα ἔγινε κουμπάρος μέσ' στή Δράμα. Βάπτισε τό πρῶτό τους παιδί. Καί τόν βοηθούσανε πάρα πολύ. Εἶχανε μαγαζιά μέσ' στή Δράμα, εἶχανε καφεκοπτήρια, εἶχανε πολλά πράγματα. Ναί, ὅμως, ἤθελαν ἕνα παιδάκι νά παίξει μέ τά παιδιά τους. Κι ἐγώ μωρό, κι ἐκεῖνα μωρά. Πῆγα. Μέ ἄρεζε. Χαράλαμπο τόν ἔλεγαν

αὐτόν, μιά χαρά, χαρούμενα. Ἐξω ἀπό τό Σταθμό, πάρα πολύ ὠραῖο σπίτι. Κάθησα. Κάθε βδομάδα ἐρχότανε... Ἐλεγε "Θά πᾶμε στό τάδε μέρος, στό Γεροκομεῖο. Θά ρθéis μαζί μου;" "Ἐ, θά ρθῶ". Εἶχε ἕνα σάκκο, ἔβαζε μέσα καλτσάκια, δῶρα. Φορτωνόμουνα. Ἐλεγα "Παπποῦ, ἐγώ κουράστηκα!" "Τί θά πεῖ, κουράστηκα· ἐγώ γιατί δέν κουράστηκα; Ἡσυχία!" Πῆγαμε, μᾶς καλοφέρθηκαν στήν τραπεζαρία, αὐτός τά εἶχε ὅλα πακεταρισμένα. Ἐκτός ἐμένα, κι αὐτός ἦταν φορτωμένος, κουβαλοῦσε. Δέν ἤμουν ἐγώ φορτωμένη μόνο. Ὅσους ἦτανε, τά ἔδινε στό νοικοκύρη, αὐτός ἔκανε τή διανομή.

Ἐγινε πιά, μεγάλωσα, κηρύχτηκε ὁ πόλεμος, ὁ πατέρας μου εἶχε τά μεγάλα παιδιά, ἐγώ δέν θά γλίτωνα, ἦρθε νά μέ πάρει. Ἐκτός τόν πατέρα, εἶχα καί τή γιαγιά μου, ἔρχονταν μέ τά πόδια. Στό δρόμο εἶχε μεγάλα δέντρα, μουριές, τέτοια. Μόλις βράδιαζε, οἱ μουριές εἶχαν κουφάλες, κοιμόνταν μέσα στήν κουφάλα τοῦ δέντρου, τό πρωί συνέχιζε, μέχρι πού ἔρχονταν. Μέ ἔλεγε

"Ἐλα, κορίτσι μ', ὁ μπαμπάς σέ χρειάζεται". Μόλις ὅμως θυμόμουν ὅτι ὁ πατέρας μέ χρειάζεται, ἐγώ ἄρχιζα τά κλάματα. Μ' ἔλεγε ὁ Γέροντας "Κάτσε

ἀνακομιδῆ τῶν λειψάνων ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη Δράμας κ. Παῦλο καί τήν Ἀδελφότητα τῆς Ἰ. Μονῆς.

✓ Τόν παρελθόντα Μάιο γιά πρώτη φορά διοργανώθηκε προσκυνηματική ἐκδρομή ἀπό τήν Ἐνορία Μικροῦ Δάσουσος στήν Ἰ.Μονή Ἀναλήψεως, Σίψα Δράμας. Στήν ἐκδρομή συμμετεῖχαν καί δύο ὑπέργηρες ἀδελφές, ἡ Βαρβάρα καί ἡ Ἀναστασία Κιουρτσίδου-Καρυπίδη. Ἡ **Βαρβάρα Κιουρτσίδου**, κόρη τοῦ Ἀναστασίου καί τῆς Εὐδοκίας, σύζυγος τοῦ μακαρίτη Νικολάου Καρυπίδη, γεννήθηκε τό 1925 στό Μ.Δάσος. Εἶχε κι ἄλλα τρία ἀδέλφια (πού συγχωρέθηκαν μετέπειτα στό ἐξωτερικό). Μετά τό θάνατο τῆς μάνας τους Εὐδοκίας, ὁ πατέρας δευτεροπαντρεύτηκε μέ τήν Μελάνα κι ἀπέκτησαν ἕξι παιδιά, ἕνα ἀπό τά ὁποῖα εἶναι ἡ σημερινή **Ἀναστασία Καρυπίδου**, μητέρα τοῦ τέως προέδρου Μικροδάσουσος Θωμᾶ Καρυπίδη. **Ἡ γιαγιά τους ἡ Θεοδώρα Κιουρτσίδου (+) ἦταν ἀδελφή τῆς προκοιμηθείσης μητέρας τοῦ Γέροντα, τοῦ ὁσίου Γεωργίου Καρσλίδη.** Ἡ γιαγιά τους αὐτή εἶχε τρία (3) παιδιά, τόν πατέρα τους Ἀναστάσιο, τόν Γρηγόριο καί τόν Ἐλευθέριο, κατοίκους Μικροδάσουσος. Ἀπό τόν Καύκασο. Οἱ πρῶτοι πού ἐγκαταστάθηκαν στό χωριό θά ἦταν τό 1922.

✓ Ὁ ἅγιος Γεώργιος πρωτοῦλθε στό Μ.Δάσος τό 1929, στόν ξάδελφό του Γρηγόριο Κιουρτσίδη. Ἦταν πολύ ἄρρωστος. Ἡ Ἀναστασία ἦταν τότε 4 χρονῶν. Καθώς ἔμενε κατάκοιτος ὁ ἅγιος, ἔβαλαν τήν μικρή Ἀναστασία νά διώχνει τίς μύγες ἀπό πάνω του μέ φύλλα ἀπό ἀκακίες, διότι ὁ τόπος εἶχε τότε πολλές μύγες. Τόν πῆγαν

Ἐπιζῶντα συγγενικά πρόσωπα τοῦ νέου Ὁσίου

κορίτσι μ'. Ποῦ θά πᾶς; Ἐδῶ δέν ἔρχεται κανείς νά πολεμήσει, στά χωριά πολεμᾶνε, δέν κινδυνεύεις". Ἐγώ ἤθελα νά φύγω....

Σεβασμιώτατος: Εἶδες κανένα ἅγιο πρᾶγμα ἀπό τήν ἁγιωσύνη τοῦ ἁγίου Γεωργίου; Τί εἶδες;

κυρά-Βαρβάρα: Ἐκεῖ πού προσευχόνταν, ἦταν ἕνα τετράγωνο καμαράκι, ἀπεκεῖ κοιμόταν ἐκεῖνος, κι ἐγώ κοιμόμουν ἀπεδῶ. Στά ἄλλα δωμάτια ἔμεναν ἄνδρες πού 'κάναν δουλειές. Ἐλεγα: "Τί κάνει, μιλάει, μιλάει". Φοβήθηκα κιόλα. Τόν εἶδα μέχρι τό γόνατο ἀνέβηκε ψηλά. Πῶς θά τόν σταματήσω, νά ρωτήσω.

Τώρα ψέλνει. Περίμενα μέχρι νά ξημερώσει. Τό πρωί τόν ρώτησα. "Παππούλη νά σέ ρωτήσω". Τό κατάλαβε ὁμως. "Ἐγώ κοιμᾶμαι καί ὄρθιος. Μέ σηκώνουν νά κοιμᾶμαι καί ὄρθιος".

Ἄ!, λέω. Ἐρχονται ἐδῶ μέσα καί ἄλλοι ἄνθρωποι! Τόν ρώτησα μιά φορά, τόν ρώτησα δύο φορές. Μέ εἶπε: "Αὐτοί πού ἔρχονται καί μέ σηκώνουν νά κοιμᾶμαι ὄρθιος, μέ φέρνουν καρύδια, μέλι, ἀρνιά". Ὡς ἐκεῖ. Δέν προχω-

ροῦσε τή συζήτηση...

—Δηλαδή, πῶς τόν σήκωναν; Ἀφοῦ ἦταν κλεισμένη ἡ πόρτα, πῶς τόν σήκωναν;

—Ὅχι ἡ πόρτα στό δωμάτιο ἀνοιχτή ἦταν, τό πρωί κλειστή τήν βρῖσκαμε. "Πουλί μ', μή φοβᾶσαι. Ἐγώ καί ὄρθιος κοιμᾶμαι καί ὅταν περπατάω κοιμᾶμαι"...

Εἶχαμε καί μιά καλογοριά, Ἄννα τήν λέγαμε. Τό πρωί πήγαινα. Δέν τήν ἔλεγα τίποτε. Μιά μέρα στό ἐκκλησάκι πού εἶχαμε καί διάβαζε —ξέρω ἄγῶ— γιά τούς λεπρούς, τήν ρωτῶ: "Κι ὁ Γέροντάς

μας ἐκεῖ πάει κι ἔρχεται τό βράδυ;" Ταράχτηκα κιόλα πού τό εἶπα.

"Ὅχι, παιδάκι μ'". Τήν λέω, "Κι ὁ Γέροντάς μας ἐκεῖ πάει. Τόν παίρνουν. Κάπου πάει καί φεύγει. Πολλές φορές τό κρεβάτι 'τ εἶναι στρωμένο. Μιά, δύο. Κι ὁ Γέροντάς μας ἐκεῖ πάει καί λειτουργεῖ;" "Ὅχι πουλάκι μ'" (μ' ἀπαντᾷ). "Ὅχι (τήν λέω)

ὁ Γέροντάς μας φεύγει".

Μέ λέει μιά μέρα θά πᾶμε μαζί στό βουνό, στό

καί σέ γιατρούς στό Κιλκίς, μέ τό "φουργούν" τοῦ παπποῦ τοῦ Γιάννη τοῦ Κελεσιδῆ, ἕνα κάρο μέ δύο ἄλογα. Τό Μ. Δάσος ἦταν πάμφτωχο, ἀπό ἕνα στρέμμα ἔβγαζαν ἕνα τενεκέ σάρι! Ὁ Γέροντας ζήτησε νά τοῦ δώσουν τοποθεσία νά κάνει Μοναστήρι στό χωριό, ἀλλά δέν δέχτηκαν. Ἀποφάσισε νά φύγει γιά τήν Δράμα, γιατί ἕνας συνταξιδιώτης του στό καράβι ἀπό Ρωσία εἶχε ἐγκατασταθεῖ ἐκεῖ. Πρὶν φύγει, εἶπε νά ζητήσουν Ἁγιασμό ἀπό τόν παπα-Ἰσαάκ τόν ἐφημέριο τοῦ χωριοῦ καί τό "παρχάτς", τό σκεῦος τοῦ ἁγιασμοῦ. Μέ τό κάρο τόν γύρισαν στά χωράφια, καί ράντισε ὀλόγυρα τό χωριό μέ Ἁγιασμό. Τά χωράφια ἦταν ὄλο λάσπες, δημοσιά δέν ὑπῆρχε. Μέ τό κάρο τοῦ Κελεσιδῆ ὁ Γέροντας, ἡ γιαγιά-Θεοδώρα (θεία του) καί οἱ δύο ἄλλοι ἄνδρες, ὁ ξάδελφός του ὁ Γρηγόρης Κιουρτσιδῆς καί ὁ ἰδιοκτήτης Γιάννης Κελεσιδῆς ἔφθασαν μέχρι τήν Πλατανιά ἀπό λασπωμένη διαδρομή. Ἐκεῖ κατέβηκε ἡ γιαγιά, καί τόν φρόντισαν οἱ ἄλλοι δύο μέχρι τή Δράμα.

✓ Στά τρία χρόνια ἦρθε πάλι ὁ Γέροντας στό Μικρόδασος καί ζήτησε **τήν μικρανεσιά τήν 86χρονη Βαρβάρα** νά τήν πάρει μαζί του. Ὁ πατέρας τήν ἔδωκε. Πῆγαν στή Δράμα ὁ Γέροντας, ἡ γιαγιά-Θεοδώρα καί ἡ ἐγγονή, μέ τοῦ Πειδῆ τό φορτηγό ἀπό τούς Εὐζώνους. Ὁ Γέροντας τό ἕνα πόδι τό πατοῦσε, τό ἄλλο τό ἔσερνε (κατάλοιπα ἀπό τὰ βασανιστήρια καί τούς πυροβολισμούς στή Ρωσία). Ἡ σημερινή 86χρονη Βαρβάρα (1925) ἔμεινε τότε δίπλα του γιά ἕξι (6) χρόνια. Ἀργότερα πῆρε **καί τόν Συμεών** ἀπό τόν ἄλλο ξάδελφό του, τόν εἶχε σάν νεωκόρο στό Μοναστήρι καί ἐξυπηρετοῦσε... Εἶχε κότες, εἶχε ἀρνιά, τοῦ τὰ ἔφερναν ἀπό τή Δράμα,

καταθέτουν τις αναμνήσεις τους

στάβλο, εκεί πού έχουμε τά ἀρνιά καί θά σέ πῶ. Περπατάω μέ τό σακκίδιο νά δώσωμε γιαρμάδες. “Εσύ περπατάς, σκοντάφτεις;” “Ε· ἐγώ σάν μωρό, τρέχω, χτυπῶ τίς πέτρες”. “Εγώ δέν περπατάω – μέ λέει– δέν σκοντάφτω, μέ πηγαίνουν!” «Παππούλη μέ κοροϊδεύεις”. “Όχι παιδάκι μ”.

“Όταν ἦρθε ἡ γιαγιά μ’, τῆς τά εἶπα, ὅτι αὐτός δέν περπατάει. Μέ ἔλεγε “Ε, αὐτός ἔτσι εἶναι”.

Πήγαιναν στό Νοσοκομεῖο ἀπό γρίππη. Αὐτός στό Νοσοκομεῖο δέν πήγαινε, ἔπινε Ἀγιασμό καί γινόταν καλά. “Πές τήν προσευχή σου, πιές μιά γουλιά”, σέ δυό μέρες γινόμουν καλά. Τά ἔλεγα μετά στήν Ἄννα: “Ἐτσι μέ εἶπε ὁ Γέροντας, αὐτό μέ εἶπε ὁ Γέροντας”.

Μ’ ἔλεγε ἡ Ἄννα: “Μή τά πεις σέ ἄλλους. Θά θυμόσουν οἱ Ἄγγελοι καί δέν θά τόν κουβαλᾶν ἄλλο. Μή βλέπεις, πού τά εἶπες σέ μένα”...

Μέ ἔλεγε: “Θά πᾶμε στίς κότες νά ταῖσουμε;” “Πᾶμε.” Μαζεύαμε μέ τό καλάθι ἀπό τίς κότες αὐγά καί τά πηγαίναμε σέ Ὁρφανοτροφεία, σέ Παιδικούς Σταθμούς, στούς γέρους.

Ἄν καί ἦμουν μωρό, σ’ ἐκεῖνο τόν κουμπάρο πού ἦτανε, εἶχε πολλά καταστήματα, ἐγώ μιά φορά, δυό φορές πῆρα δυό σακούλες καραμέλες... Θά πᾶμε σέ μερικά παιδιά ἀνάπηρα νά δώσουμε, αὐτός παίρνει, σέ μένα δέν δίνει. (Μέ ρώτησε ὁ Γέροντας) “Κάτι γίνεται ἐδῶ.

Ἐρχεται κανένας ἐδῶ;” “Όχι δέν ἔρχεται κανένας ἐδῶ”. Ἀρχισα νά χάνω τό χρώμά μου, ἔτρεμα. “Εσύ τά πῆρες. Ἐγώ σέ ἔβλεπα πού τά ἔπαιρνες. (Ἀλλά) δέν τά πῆρες γιά σένα. Τά πῆρες γιά τά παιδάκια, νά τά δώσεις χαρά”...

Σεβασμιώτατος: Δέν μοῦ λές· πῶς ἤξερε γιά τόν καθένα τί εἶχε κάνει;

κυρά-Βαρβάρα: Αὐτοί πού τόν κουβαλούσανε, αὐτοί τά ἔλεγαν (ἐννοεῖ τοὺς ἀγγέλους, τοὺς ἀγίους)· ἐγώ δέν μπορούσα νά τά πῶ αὐτά.

κυρά-Παναῖλα: Πές καί τήν ἱστορία τοῦ Στάθη καί τῆς νύφης. Νά τήν πῶ ἐγώ. Πῆγαν μέ τό τραῖνο κι ἓνα κομμάτι ἔπρεπε νά περπατήσουν. [κυραΒαρβάρα:... Ἀνήφορος]. Ἐνα σκυλάκι στό χωριό τοὺς ἀκολούθησε. Εἶχαν κι ἀπό ἓνα καλάθι. Ἐνας ἀστυνομικός τοὺς σταμάτησε: “Ποῦ τό πᾶτε τό σκυλί; Τό σκυλί εἶναι ἀπό τό χωριό”. “Δέν τό πᾶμε πουθενά, τό σκυλάκι μᾶς ἀκολουθεῖ. Ἐμεῖς πᾶμε στό δικό μας τό Γέροντα”. “Δέν σᾶς πιστεύω”. Μέχρι πού ἔφτασαν νά ρθοῦν στά χέρια μέ τόν ἀστυνομικό. Τό σκυλάκι τοὺς ἀκολούθησε μέχρι τήν πόρτα. Μόλις ἔφτασαν, τοὺς πρόλαβε ὁ Γέροντας: “Τί θέλαν καί σᾶς ταλαιπωρήσανε; Τό ξέρω, τό ξέρω. Μέ τό σκυλάκι σᾶς ταλαιπώρησε ὁ ἀστυνομικός ἄδικα”... Αὐτός ὁ Στάθης, 78 χρονῶν θά εἶναι, εἶναι ξάδελφός μας...

[ἀπομαγνητοφώνηση τῆς συζητήσεως, 14.5.2011]

ἔστειλε τή μικρή νά τά θρέφει. Τήν παρατηροῦσε κι ὅλο τήν σταύρωνε, τήν εὐλογοῦσε. Ἡ μικρή σκούπιζε τά φύλλα. Συχνά τήν φόρτωνε τό σάκκο μέ δυό θῆκες καί πήγαιναν μαζί στίς φυλακές στή Δράμα καί σέ σπιτάκια μέ ἄπορους. Ὅ,τι τοῦ ἔφερναν (μέλι, καρύδια, πλεκτές κάλτσες, φανέλες κ.λπ.) ὅλα τά μοίραζε. Κι ἂν δέν ἐπαρκοῦσαν, πήγαιναν τόν ἐπόμενο μήνα (μέλι, λάδια, ἐλιές, μακαρόνια...). Ὅσοι τοῦ ἔφερναν στή Σίψα δέν γνώριζαν ὅτι Ἐκεῖνος τά ἔκανε διανομή. «Ἄντε πουλί μ’, ἄς πέρουμ’ ἄτα καί πᾶμ’»... Πρὶν κοιμηθεῖ, διάβαζε ἀφοσιωμένος τά ὀνόματα ὄσων τοῦ ἔφερναν δῶρα–προσφορές κ.λπ. Ἡ μικρούλα Βαρβάρα κοιμόταν ἀντικριστά στό ἴδιο μικρό δωμάτιο, γιατί στά ἄλλα μέρη εἶχε ἐργάτες–κτίστες, καί δέν τήν ἐμπιστευόταν ἄλλοῦ. Ἐψελνε ἀποβραδὶς. Ἡ σημερινή ὑπέργηρη κυρα-Βαρβάρα εἶχε καί θαυμαστές ἐμπειρίες τῆς ἀγιότητάς του.

✓ Αὐτά τά ἐπιπλέον στοιχεῖα διηγήθηκαν στό σπῆτι τῆς κ. Βαρβάρας τήν Κυριακή **03.10.2010** στό Μικρό-δασος οἱ δύο ἀδελφές Βαρβάρα καί Ἀναστασία. Παρόντες καί ὁ ἐγγονός τῆς πρώτης Ἰσαάκ μέ τή γυναῖκα του καί τήν κορούλα τους Βαγγελίτσα (κάτοικοι Προχώματος), ὁ κ. Θωμᾶς Καρυπίδης (τότε πρόεδρος τοῦ Δημ. Διαμερίσματος Μ.Δάσους), ὁ ἐφημερεύων π. Δωρόθεος μέ τόν ψάλτη–ὄδηγό του Νικόλαο. Στίς **14.5.2011** οἱ δύο ἀδελφές ἐπισκέφθηκαν τό Μοναστήρι Ἁγίου Ραφαήλ Γρίβας, περίπου 12–13 μ.μ. Κατά ἀγαθή σύμπτωση συνέπεσε νά παρευρίσκεται ὁ Σεβασμιώτατος μέ δύο Διακόνους. Παροῦσες καί ἡ κ. Παναῖλα Καρυπίδη, θυγατέρα τῆς Ἀναστασίας, μέ τήν κόρη της. Ἡ συζήτηση μαγνητοφωνήθηκε καί δημοσιεύεται ἀνωτέρω.

Φωτο-ειδήσεις από τήν επικαιρότητα

Ἡ έναρξη τῆς νέας σχολικῆς χρονιάς ἐγκαινιάστηκε σέ ὅλα τά σχολεῖα τῆς ἐπαρχίας μας μέ τήν τέλεση τοῦ Ἁγιασμοῦ. Στή **Γουμένισσα** τίς ἀκολουθίες τέλεσε ὁ Σεβασμιώτατος συμπαραστατούμενος ἀπό τόν Πρωτοσύγκελλο καί τούς Ἐφημερίους τῆς πόλεως. Ἦταν καί μιᾶ εὐκαιρία ποιμαντικῆς ἐπικοινωνίας μέ τήν ἐκπαιδευτική κοινότητα τῆς Π.Ε. καί τῆς Δ.Ε. τῆς πόλεως. Τόσο κατά τήν τέλεση τῶν Ἁγιασμῶν πρός ὅλους τούς μαθητές μέ ἀπλό προσηγή λόγο, ὅσο καί πρός τούς δασκάλους καί τούς καθηγητές μέ ἄμεσο διάλογο κατά τή δεξίωση, ἀνέπτυξε μέ πασίγνωστα τεκμήρια τή μοναδικότητα καί τό μεγαλεῖο τῆς πίστεώς μας. Ἀντίστοιχες εὐκαιρίες ἐπικοινωνίας ἀξιοποιήθηκαν ποιμαντικά στό Πολυκάστρο, στή Ἀξιούπολη, στόν Εὐρωπό, στή Γέφυρα, στή Πλατανιά μέ σχολεῖα Π.Ε. καί Δ.Ε. ἀπό τούς κατά τόπους Ἐφημερίους καί σέ ἄλλες Ἐνορίες μέ σχολεῖα μόνο Π.Ε. ἐκπαίδευσης.

Στό **Διασυμμαχικό Μνημεῖο Πολυκάστρου**, μέ τό συμβολικό Ἡρῶο, πραγματοποιήθηκε τήν Κυριακή 25/09 ἡ καθιερωμένη τελετή γιά τή διάσπαση τοῦ Μακεδοδικοῦ Μετώπου τό 1918. Τελέστηκε ἡ Ἐπιμνημόσυνη Δέηση γιά τούς πεσόντες. Ἐπακολούθησαν ἐπετειακή ὁμιλία ἀπό τόν ὑποστράτηγο ἐ.ἀ. Δῆμο Λαμπρινούδη, χαιρετισμός ἀπό τόν Γάλλο νάυαρχο ἐ.ἀ. Enri Laykal καί τόν Δήμαρχο Παιονίας Ἀθ. Λαπόρδα, τό προσκλητήριο πεσόντων (8.307 Γάλλων, 13.617 Ἀγγλων, 3.350 Ἰταλῶν, 7.117 Σέρβων, 493 Ρώσων καί 24.330 Ἑλλήνων) καί ἡ κατάθεση στεφάνων ἀπό τούς ἀντι-

προσώπους τῶν τότε συμμάχων χωρῶν, Γαλλίας, Ἡνωμένου Βασιλείου, Ἰταλίας, Σερβίας καί Ἑλλάδος, ἀλλά καί ἀπό τούς ἐκπροσώπους τῶν Ἐνώσεων Απογόνων Πολεμιστῶν. Τήν Κυβέρνηση ἐκπροσώπησε ὁ Γ. Γραμματέας Μακεδονίας-Θράκης Γ. Χατζηκωνσταντίνου. Παρόντες ὁ Ἀντιπεριφερειάρχης Χρ. Γκουντενούδης, ὁ στρατηγός Δκτής τοῦ Β Σ.Σ., ὁ ταξ/χος Δκτής τῆς 33ης Ταξιαρχίας, ἄλλοι ἐκπρόσωποι Ἀρχῶν, ἀνώτατοι Ἀξιοκί καί ὀπλίτες.

“ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ”

Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γουμένισσης
 Ἀξιούπολεως & Πολυκάστρου κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

ΤΚ: 613 00 ΓΟΥΜΕΝΙΣΣΑ, Τηλ.: 23430-43333
 imgap@imgap.gr — www.imgap.gr

Ἐκτύπωση: Ἐκδόσεις Μυγδονία - Ἀθ. Καγιάς

Διανέμεται δωρεάν - Εἰσφορές δεκτές

Κωδικός: 4023